

εἶνε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ κλείει, ὅταν εἶναι ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Ἡ θαλασσία χελώνη ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ὕδατος μόνον, ὅταν μέλλῃ νὰ γεννήσῃ. Ἐν τῇ ξηρᾷ 200 μέτρα καὶ ἐπέκεινα μακρὰν τῆς θαλάσσης ἡ χελώνη κατασκευάζει ὁπὴν ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐναποθέτει τὰ ὠὰ, καλύπτει δι' ἄμμου καὶ ἀναχωρεῖ. Μετὰ 15 ἡμέρας τὰ μικρά, ἴσα πρὸς βατράχους, ἐξερχόμενα κατευθύνονται εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἀναπτύσσονται ταχύτατα. Αἱ χελῶναι γεννῶσι τοὺς τὸ ἔτος 600 ὠὰ καθ' ἑκάστην! Αἱ χελῶναι τῆς θαλάσσης ζῶσι συνήθως κατὰ ἀγέλας εἰς τὰς θερμὰς θαλάσσας.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ τῆς «Ἀθηναίδος» θὰ διαλάβωμεν, τί ἐμυθολογουν οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῆς χελώνης.

ΠΑΓΟΔΡΟΜΟΙ

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παρίστην ἀνθρώπους παγοδρομοῦντας. Ἡ παγοδρομία εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὰς βορείους χώρας καὶ γίνεται τῇ βοήθειᾳ πεδίων ἐπὶ τούτῳ κατασκευασμένων. Διὰ τῶν ὑποδημάτων τούτων, τὰ ὅποια εἶνε κατασκευασμένα ἐκ ξύλου καὶ ἔχουσιν ἐξ ποδῶν μῆκος καὶ τριῶν δακτύλων πλάτος, καὶ ὄντα πρὸς τὰ κάτω κοίλα, τρέχουσιν οἱ ἄνθρωποι μετὰ πολλῆς εὐκολίας καὶ μεγάλης ταχύτητος καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐπὶ τῶν παγωμένων λιμνῶν καὶ ποταμῶν. Ἀναβαίνουν ὄρη καὶ καταβαίνουν μετὰ πολλῆς ἐπιτηδεϊότητος. Οἱ παγοδρόμοι διαπερῶσι πάγους εὐθραύστους, πάγους, ἐφ' ὧν δὲν δύναται νὰ πατήσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ περῶσι ὀλισθαίνοντες μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτηδεϊότητος.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Α'.

Ἡ πρὸς τὰ ἄνθη ἀγάπη ἡμῶν.

Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη. Πάντες τὰ ἀγαπῶμεν, ὅταν τὰ βλέπωμεν. Πόσον τερπνὰ φαίνονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, ὅταν τὰ βλέπωμεν εἰς τὸν κήπον! Πόσον τὰ ποικίλα χρώματά των μᾶς τέρπουσιν, ὅταν τὰ θεωρῶμεν εἰς τὰς πρασιάς των κήπων! Καί τινα μὲν εἶναι ἐρυθρά, τινα δὲ λευκά, ἄλλα κυανὰ, καὶ ἄλλα κίτρινα. Ὅλα ταῦτα τὰ διάφορα χρώματα, ἡνωμένα μετὰ τὰ δροσερὰ πράσινα φύλλα, δέλγουν τοὺς ὀφθαλμούς μας.

Καὶ τέλος τῶν εὐχαριστούμεθα νὰ βλέπωμεν ἕκαστον ἄνθος αὐτὸ καθ' αὐτό. Τίνα τῶν ἀνθῶν μᾶς ἀρέσκουσι πλεονέκτερον ἄλλων. Ὁραῖόν τι μικρὸν ἄνθος, τὸ ὁποῖον εὐωδιάζει, ἀγαπῶμεν πλεονέκτερον ἄλλου μεγαλύτερου καὶ ἀσάμου. Ἡ πανανία εἶναι ὡραιότατον φυτὸν, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀρέσκει τόσον, ὅσον τὸ μικρὸν χαρῆφυλλον μετὰ τὴν ἡδονικωτάτην εὐωδίαν του.

Ἐπὶ πρῶτον κήπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτέθη ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά. Ἐνόσω δὲ αὐτοὶ ἦσαν ἀθάστοι καὶ ἄγνοι,

ὁ Θεὸς περιεφρουρεῖ αὐτοὺς ἀπὸ ὡραία πράγματα, διότι τοὺς ὑπερηγάπα. Ποῖν ἀμαρτήσωσιν ἔξω μετὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν δένδρων τοῦ κήπου τῆς Ἐδέμ. Ἦτο δὲ ὡραιότερος παρὰ πάντα ἄλλαν κήπον, ὅστις ὑπῆρξε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τόσον δὲ ὡραῖος ἦτο, ὥστε δὲν ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐάν νὰ μένωσιν ἐκεῖ, ἀφοῦ ἡμάρτησαν.

Ἐνθ' περιφερόμεθα εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση, εἶναι εὐάρεστον θέαμα νὰ βλέπωμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ ἄνθη. Ὁ δὲ περιπάτος ἡμῶν δὲν θὰ ἦτο τόσον εὐχάριστος ἐάν δὲν ἐβλέπωμεν τοιαῦτα. Μᾶς εἶναι ὡς φίλοι οἰκιακοί, τοὺς ὁποίους ἐπιθυμοῦμεν νὰ συναντῶμεν. Βλέπομεν αὐτὰ κατ' ἔτος ἐπανερχόμενα, ἀφοῦ παρέλθῃ ὁ χειμὼν, καὶ εὐχαριστοῦμεθα νὰ τὰ ὑποδεχόμεθα μετὰ χαρᾶς. Κοράσιόν τι εὐρὴν ἐν ἄγριον ἴον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοιξέως, ἀνεφώνησεν, «Ἄ! πόσον χαίρω, ὅτι σὲ ἐπαναβλέπω πάλιν! Ἐπέραςε τόσος καιρὸς ἀφοῦ δὲν σὲ εἶδα, καὶ μοῦ φαίνεται τώρα ἐπίσης ὡραῖον, ὡς καὶ ἄλλοτε!» Τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε τὸ κοράσιον ἐκεῖνο, αἰσθάνεται πᾶς τις ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη, ὅταν ταῦτα ἐπανέρχονται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὴν ἀνοιξιν· πόσον δὲ πολὺ ἠθέλωμεν αἰσθανθῇ τὴν ἔλλειψιν αὐτῶν, ἐάν δὲν θὰ ἐπανήρχοντο κατ' ἔτος;

Τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια φυτρώνουσιν ἐνωρίτερα τὸ ἔαρ, εἶναι τὰ πολυτιμότερα δι' ἡμᾶς. Εἶναι πολὺ εὐπρόσδεκτα, ἐπανερχόμενα τόσον ταχέως μετὰ παρέλευσιν τοῦ ψυχροῦ χειμῶνος. Αὐτὰ εἶναι τὰ πρῶτα τέκνα τῆς ἀνοιξέως. Εἶναι ὀλίγα. Εὐρίσκομεν ταῦτα μόνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἡξεύρομεν ὅμως, ὅτι πολλὰ περισσότερα ἄνθη θὰ φυτρώσωσιν, ὅταν ἔλθῃ τὸ θέρος· καὶ χαίρομεθα, ὅταν χαίρετῶμεν τοὺς πρῶτους ξένους, οἱ ὁποῖοι κοσμοῦσι τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀγρούς καὶ τέρπουσι τοὺς ὀφθαλμούς μας.

Αὐτὰ τὰ πρῶτα ἄνθη, τὰ ὅποια ἀγαπῶμεν τόσον πολὺ, εἶναι πολὺ μικρά. Κυττάξετε τὰ εὐώδη ἐκεῖνα καὶ μικρά ἄνθη τῆς χαμοκερασιάς πῶς ἀναβλαστάουσιν ἐκ τοῦ μέσου τῶν βραχέων φύλλων τῆς. Φαίνεται ὅτι μόλις τολμῶσι νὰ ἀναφανῶσιν, ἀπὸ τὸν φόβον των, ὅτι ὁ γέρον χειμὼν δὲν παρήλθεν ἀκόμη. Τὰ ἴα ἐπίσης, εἶναι μικρά, καὶ μόλις ὑψώνουσι τὰς κεφαλὰς των ἐκ τῆς γῆς. Ἐπίσης αἱ λεπτὰ ἀνεμώναι, αἱ ὁποῖαι σαλεύουσιν ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ ἀέρος εἶναι πολλὰ μικρά.

Τόσον πολὺ ἀγαπῶμεν τὰ ἄνθη, ὥστε ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὰ ἔχωμεν καὶ νὰ τὰ βλέπωμεν τὸν χειμῶνα. Δὲν ἔχομεν ὑπομονὴν νὰ ἔλθῃ ἡ ἀνοιξίς. Οὕτω λοιπὸν τὰ διατηροῦμεν εἰς τὰ θερμὰ δωμάτιά μας ἐντὸς φυτοφορεῖων ἐπὶ τῶν παραθύρων. Καὶ ὅσοι δύνανται, ἔχουσι θερμοκήπια, καὶ διατηροῦσι μεγάλην ποικιλίαν φυτῶν, καὶ ἔχουσιν ἄνθη εἰς πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους.

Τινὲς ἀγαπῶσι τὰ ἄνθη τόσον πολὺ, ὥστε διατηροῦσι τοιαῦτα εἰς τὰ παράθυρά των. Ὅταν ἀνοίγωσι τὰ ἄνθη, φαίνονται ὅτι μειδιῶσιν εἰς αὐτοὺς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μελαγχολίας τοῦ χειμῶνος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχουσιν εἰς τὴν οἰκίαν των μικρὸν θέρος. Καὶ ἐάν

συμβῇ νὰ ζηρανθῶσι καμμίαν ψυχροτάτην νύκτα, αἰσθάνονται βεβαίως μεγάλην λύπην. Κοράσιόν τι ἡγάπησε παρὰ πολὺ φυτὸν, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκεν ἡ μήτηρ του. Τὸ ἐπότηζε καθ' ἐκάστην, καὶ παρετῆρει τοὺς κάλυκας του, ἕως ὅτου ἀνοιξαν καὶ ἔγειναν ἄνθη. Αὐτὸ ἦτο ἡ μόνη τῆς παιδιά. Ἀλλὰ μίαν παγετώδη νύκτα ἐμαράνθη, καὶ τὸ κοράσιον ἐθρήνηε διὰ τὴν ἀπώλειάν του. Ἡσθάνθη τοιαύτην λύπην, ὡς ἐὰν ἔχασε πολὺ ἡγαπημένην φίλην του. Εἰς ἐκ τῶν γειτόνων διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸ κοράσιον ἐκεῖνο, ἔδωκεν εἰς αὐτὸ ἓν ἄλλο φυτὸν τοῦ αὐτοῦ εἶδους· ἀλλὰ παρῆλθε πολὺς καιρὸς ἕως οὗ αἰσθάνθῃ τὴν ἀγάπην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε διὰ τὸ ἀπολεσθέν.

Γνωρίζω μίαν ὥραϊαν ἱστορίαν ἐνὸς φυλακισμένου Γάλλου, ὅστις ἔλαβεν ὑπερβολικὴν κλίσιν εἰς ἄνθος τι. Ὁ Γάλλος ἐκεῖνος εἶχε ῥιφθῇ εἰς τὰς φυλακάς ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος, διότι ἐνομιζέτο, ὅτι ἦτο ἐχθρὸς τῆς Κυβερνήσεώς του. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνῷ ὁ Σαρνὺ (διότι οὕτως ὠνομάζετο) περιεπάτει εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δωματίου του, εἶδε φυτὸν τι, τὸ ὁποῖον ἐφύτρωνε μεταξὺ πετρῶν. Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Κάποιοι, βέβαια, θὰ ἔρριψεν ἐκεῖ μετὰ προσοχῆς τὸν σπόρον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν· ἢ ἴσως ὁ σπόρος ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐκεῖ. Οὕτε τί εἶδους φυτὸν ἤξευρεν ὅτι ἦτο· ἡσθάνθη ὅμως μέγα ἐνδιαφέρον δι' αὐτό. Κλεισμένος δὲ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς φυλακῆς, καὶ ἀπομεμακρυσμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους του, ἔχαιρε καθ' ὑπερβολὴν, διότι εἶχεν αὐτὸ τὸ μικρὸν κτίσμα νὰ ἐπιτηρῇ καὶ νὰ ἀγαπᾷ. Ὅτε καθ' ἐκάστην περιεπάτει εἰς τὴν αὐλὴν, ἐξώδευε πολλὴν ὥραν νὰ τὸ παρατηρῇ. Ταχέως δὲ εἶδε κάλυκας. Τοὺς παρετῆρει προσεκτικῶς ἐνῷ ἤψανον βαθμηδόν, καὶ εἶχεν ἀκράτητον ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς ἴδῃ ἀνοικομένους. Ὅτε δὲ τέλος πάντων εἶδεν ἀνοικτοὺς τοὺς κάλυκας ὑπέρεχάρη. Ἦσαν ὥραϊα ἄνθη. Ἦσαν τρίχροα, εἶχον λευκὸν χρῶμα, πορφυροῦν καὶ ροδόχρου· ὀλόγυρα δὲ εἰς τὸ χεῖλος τῶν φύλλων ὑπῆρχεν ὠραιότατος κροσσός. Ἐξέπεμπε δὲ καὶ τερπνοτάτην εὐωδίαν. Ὁ Σαρνὺ ἐθεώρει αὐτὸ, μετὰ πλείονος μερίμνης, παρ' ὅσον ἐθεώρησεν ἄνθος μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· καὶ οὐδέποτε τοῦ ἔφάνη ὠραιότερον ἄνθος ἀπὸ ἐκεῖνο.

Ὁ Σαρνὺ προσφύλαττε τὸ φυτὸν του μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀπὸ πάσαν προσβολῇ. Τὸ ὑπεστήριξε καὶ τὸ περιέφραξεν, ὅπως ἠδύνατο καλλίτερον διὰ νὰ προφυλαχθῇ κατὰ τῆς ἀπροσεξίας τῶν περιπατούντων ἐκεῖ καὶ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσηκώθη καταιγὶς καὶ ἐπίπτε χάλαζα· ἐφοβήθη διὰ τὸ ἡγαπητόν του ἄνθος, καὶ διὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἐκ τῆς ὀρμῆς τῆς χαλάζης ἦτο κεκλιμένος ἐπ' αὐτοῦ ἐνόσω διήρκει ἡ θύελλα.

Τὸ φυτὸν ἐκεῖνο δὲν ἐπροξένοι μόνον εὐχαρίστησιν καὶ παρηγορίαν εἰς τὸν φυλακισμένον. Ἐδίδαξεν αὐτὸν πράγματά τινα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε μάθει ἕως τότε, ἀν καὶ ἦτο σοφώτατος ἀνὴρ. Ὅτε ἐφυλακίσθη ἦτο ἄπιστος. Δὲν ἐπίστευεν ὅτι ὑπῆρχε Θεός· καὶ μετὰ τῶν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ δεσμωτηρίου κακογρά-

φῶν του ἦτο γεγραμμένον, «Τὰ πάντα εἶναι τυχερά». Ἀλλ' ἐνόσω παρετῆρει τὸ ἡγαπητόν του ἄνθος, τὰ ἀναπτυσσόμενα κάλλη του τοῦ ἔλεγον, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Συνησθάνθη ὅτι οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τοῦ Θεοῦ ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὸ ἄνθος ἐκεῖνο. Καὶ ὠμολόγησεν ὅτι τὸ ἄνθος ἐκεῖνο ἐδίδαξεν αὐτὸν πολὺ περισσότερα πράγματα, παρ' ὅσα ποτὲ ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τῆς γῆς.

Τὸ ἡγαπητόν καὶ προστατευόμενον φυτὸν παρέσχε μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὸν δεσμώτην. Ἦτο τὸ μέσον τῆς ἀπελευθερώσεώς του· καὶ θὰ σὰς εἶπω πῶς. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἄλλος τις δεσμώτης, Ἰταλὸς τὸ γένος, τοῦ ὁποῦ ἡ θυγάτηρ ἤρχετο καὶ τὸν ἐπεσκέπτετο. Τῆς ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ μερίμνα, τὴν ὁποίαν ὁ Σαρνὺ ἐλάμβανε διὰ τὸν φυτὸν του. Ἐφάνη δὲ ποτε, ὅτι τὸ φυτὸν ἐκεῖνο ἔμελλε νὰ μαραινθῇ, καὶ τοῦτο ἐλύπησε πολὺ τὸν Σαρνὺ. Ἦθελε νὰ τοῦ ἦτο συγκεχωρημένον νὰ σηκώσῃ τὰς πέτρας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὀλόγυρά του, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τοῦτο ἄνευ προηγουμένης ἀδείας. Ἡ Ἰταλίς κόρη ἔλαβε πρόνοιαν νὰ ἴδῃ τὴν αὐτοκράτειραν Ἰωσηφίναν, καὶ νὰ τῆς λαλήσῃ περὶ τούτου· ὅθεν καὶ ἐδόθη ἀδεία εἰς τὸν Σαρνὺ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐπεθύμει διὰ τὸ ἄνθος του. Οἱ λίθοι ἀπεσπάσθησαν, καὶ τὸ χῶμα ἐσκαλίσθη, τὸ δὲ ἄνθος ἀνέλαβε τὴν ζωηρότητά του ὡς καὶ πρότερον.

Τότε δὲ ἡ Ἰωσηφίνα ἐσκέφθη πολλὰ περὶ τῶν ἀνθρώπων. Λέγεται ὅτι ἐθαύμαζε περισσότερον τὸ πορφυροῦν τῆς φραγκοσυκιάς τῆς παρὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν πορφύραν τῆς ἐσθῆτός της, καὶ ὅτι ἡ εὐωδία τῆς μαгноλίας τῆς ἦτο εὐαρεστοτέρα τῶν κολακειῶν τῶν θρασυφρόνων της. Εἶχε δὲ καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐν ἡγαπητόν ἄνθος, τὴν ἐρασμίαν ἰάσμην (γιασεμί), τὴν ὁποίαν εἶχε φέρει ἐκ τῆς χώρας τῆς νεότητός της, ἀπὸ μίαν πολὺ μακρυνὴν νῆσον τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν. Τὸ φυτὸν τοῦτο ἐφύτευσε καὶ ἀνέπτυξε μὲ τὰς ἰδίας τῆς χεῖρας· καὶ ἐνῷ τὸ ἀπλοῦν αὐτοῦ κάλλος μόλις ἤθελε διεγείρει τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἦτο ὅμως ἡγαπητότερον εἰς αὐτὴν παρὰ πάντα τὰ σπάνια καὶ λαμπρά ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐπλήρουν τὰ θερμοκηπία της.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐσκέφθη πολὺ περὶ τοῦ δεσμίου, ὅστις ἐλάμβανε τόσῃν φροντίδι παρὰ τοῦ ἄνθους του. Ἐζήτησε πληροφορίας περὶ αὐτοῦ, καὶ μετὰ τινα καιρὸν ἔπεισε τὸν Αὐτοκράτορα νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Ὅτε δὲ ὁ Σαρνὺ ἀπεφυλακίσθη ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ φυτὸν καὶ τὸ μετέφερεν εἰς τὸν οἶκόν του· διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ τερπνοῦ ἐκείνου συντρόφου, ὅστις ἐφαίδρυνεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ μονήρῃ ζωὴν του, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τοιαῦτα μαθήματα σοφίας, καὶ ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς ἀποφυλακίσεώς του.

Τινὲς ἴσως ἤθελον εἰπεῖ, ὅτι ὁ σπόρος τοῦ ἄνθους τούτου ἦτο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δεσμωτηρίου ἐκεῖνου, καὶ ἐφύτρωσε μεταξὺ τῶν πετρῶν ἐκ τύχης, καὶ τοῦτο ἦτο μέγα εὐτόχημα διὰ τὸν δεσμώτην. Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτως. Οὐδὲν προέρχεται ἐκ τύχης. Ὁ Θεὸς ἐστείλε τὸν σπόρον ἐκεῖνον ἐκεῖ, καὶ τὸν ἐτοποθέτησεν

εἰς τὴν κατάλληλον ἐκείνην θέσιν διὰ νὰ φυτρώσῃ.
 Ἀπέστειλεν αὐτὸ ἐκεῖ διὰ νὰ κάμῃ μεγάλη πράγ-
 ματα διὰ τὸν δυστυχῆ θεσμωτήν. Οὐδέποτε ἀνέβη
 εἰς τὸν κοῦν τοῦ θάρνυ, ὅτε εἶδε κατ' ἀρχὰς τὸ λε-
 πτοφυῆς ἐκεῖνα ἄνθος φερόμενον μεταξύ τῶν πετρῶν,
 ὅτι δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἤθελεν ἐξαγάγει αὐτὸν ἐκ τῆς
 φυλακῆς, καὶ τὸ ἀπουδαϊότερον, ὅτι ἤθελεν ἐξαγάγει
 αὐτὸν ἐκ τῆς ἀπιστίας του.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΞΙΣ *

Υπὸ δένδρον πυκνὸν καθημένη,
 Πρὶν εἰσέτι τὸ σκότος λυθῇ,
 Ἄσμα ψάλλει παρθένος ξανθὴ
 Καὶ τὸν φίλον αὐτῆς περιμένει.

Καθ' ἐκάστην γυμνόπους ἐκείνη
 Τῆς κοιλάδος τὰ χόρτα παταῖ,
 Ἀλλὰ μάτην τὸν φίλον ζητεῖ,
 Χωρὶς ὄφελος δάκρυα χύνει.

— Τί ζητεῖς, ὦ χαρίσσσα νέα;
 Ἐρωτᾷ εἰς ἱππότης περῶν
 Μήπως χόρτον συλλέγεις χλωρὸν;
 Μήπως ἄνθη συλλέγεις ὠραῖα;

— Ὅταν μ' ἄνθη τὴν κόμην τυλίσσης,
 Ὅταν μύρτα καὶ δάφνας φορῆς,
 Ὅνειρεύσαι δόξαν; θαρρεῖς
 Ὅτε στέμμα κρατεῖς βασιλείσσης;

Εἰς τὸ δάσος μὴ φρύγαν' ἀθροίζης
 Σὺ παρθένος τοσοῦτον καλῇ;
 Σοὺ κατόπιν θά σπεύσουν πολλοί,
 Εἰς τὸ δάσος μὴ μόνη βαδίξῃς.

— Μήτε χόρτα, μήτ' ἄνθη ζητοῦσα
 Εἰς ἐρήμην πλανῶμ' ἐξοχῇ.
 Τῆς ψυχῆς μου ζητῶ τὴν ψυχὴν,
 Ἀλλὰ φεύγω ματαίως θρηνοῦσα.

Ὑπὲρ δόξαν καὶ θρόνον ἀκόμα
 Τὸν καλὸν μου λατρεύω ἐγώ.
 Συμπορὰ μου! σκιὰν κυνηγῶ
 Ἰσως κεῖται νεκρὸς εἰς τὸ χῶμα.

— Ἐγώ, κόρη, τὸν φίλον σου εἶδα
 Μεγαλειῶν καὶ πλούτου μεστὸν
 Ἀλλὰ τὴν τῶρ ἀγαπᾷ, δι' αὐτὸν
 Χάσσε, κόρη μου, πᾶσαν ἐλπίδα.

— Ὁ Θεὸς ν' ἀγίασῃ τὸν τόπον
 Ὅπου πνέει τὴν αὔραν καὶ ζῇ,
 Μὲ τὴν νέαν του φίλην μαζῇ,
 Εὐτυχέστερος πάντων ἀνθρώπων

Δυστυχῆς ἐγὼ πρώτη του φίλη
 Θέλω δάκρυα χύνει πολλά,
 Θέλω κλαίει μὲ πόνον, ἀλλὰ
 Δὲν θ' ἀνοιξω μεμψίμοιρα χεῖλῃ.

— Ὁ ἀδάμας αὐτὸς καὶ εἰς σκότος,
 Καὶ εἰς σκότος ἐκλάμπει βαθύ
 Λάβε δῶρον ἀγάπης, ξανθὴ,
 Σὲ προδίδει ὁ φίλος ὁ πρῶτος *

* Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Χ. Ζαλοκώστα.

— Τί τὸ θέλω τὸ δῶρον ἐκείνο
 Ἐρωμένη ἐγὼ δυστυχῆς;
 Παντὸς δώρου καὶ πάσης εὐχῆς
 Τῆς ψυχῆς μου τὸν πόνον προκρίνω
 — Ὁ πιστὸς εἰμ' ἐγὼ ἐραστὴς σου,
 Ὅν ἡ φίλη ψυχὴ σου ποθεῖ
 Τὸν δακτύλιον λάβε, ξανθὴ,
 Καὶ μὲ φόρεμα γάμου στολίσου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * Αἱ ἐν Sing Sing τῆς Νέας Ὑόρκης φυλακαὶ περιέ-
 χουσι 1629 καταδίκους, ἐκέρδησαν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν
 καταδίκων 43,406 δολλ. ὑπὲρ τὰ ἔξοδα. Ἐν ταῖς φυλακαῖς
 ταύταις μόνον ἱκανοὶ πρὸς ἐργασίαν κατὰδικοὶ παραλαμ-
 βάνονται, δι' ἕκαστον δὲ κατὰδικον δαπανῶνται 28 ἐκ τοῦ
 ταλλήρου καθ' ἑκάστην, ἥτοι 168 λεπτὰ.

* * Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ στρατηγοῦ Γράντ ἐν Φι-
 λαδεφία τοσαύτην εἶχεν ἡ συνοδία τῶν παρακολουθούτων
 ἕκτασιν ὥστε ἀπὸ τῆς ἀποδόθρας μέχρι τῆς ἀπωτέρας ἀ-
 κρας τῆς συνοδίας εἰδοποιούντο διὰ τηλεγραφικοῦ σύρματος
 ἐπὶ τοῦτο στρωθέντος παραλλήλως τῆς ὁδοῦ.

* * Κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ Τοτλέβεν διοικητοῦ
 τῆς Ὁδησοῦ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης ὑ-
 ποχρεοῦνται νὰ καταθέσωσι πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ
 πρόσωπον αὐτῶν ἔγγραφα διαβατήρια κτλ. εἰς τὴν ἀστυνο-
 μίαν ἐν διαστήματι πέντε ἡμερῶν πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ ἐ-
 πικύρωσιν. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν οἰκιῶν ἐν οἷς κατοικοῦσι ξέ-
 νοι, εἰσὶν ὑπεύθυνοι ἐὰν οἱ οἰκούντες ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν
 δὲν καταθέτωσι τὰ ἀφορῶντα εἰς αὐτοὺς ἔγγραφα.

* * Οἱ ἐν Παρίσις Γερμανοὶ ἀνερχόμενοι εἰς 40—
 50,000, ἱδρυσαν ἐβδομαδιαίαν ἐφημερίδα συντασσομένην
 γερμανιστί.

* * Ἐκ συνεισφορᾶς συνήχθησαν 200,000 φρ. πρὸς ἀ-
 νέγερσιν μνημεῖου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος τῆς Γαλ-
 λίας ἐν Παρίσις.

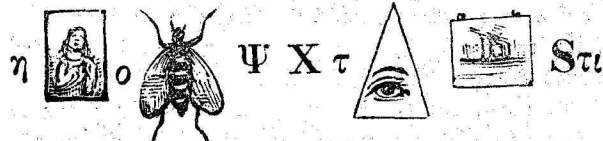
* * Φιλάργυρος βαρέως ἀσθενήσας ἀπέφυγε νὰ προσ-
 καλέσῃ ἱατρὸν, ἀναλογιζόμενος ὅτι θά ἔφευγον ἐκ τοῦ τα-
 μείου του δι' ἱατρικὰ καὶ ἐπισκέψεις 100 τοῦλάχιστον δραχ-
 μαί. Ἐπρωτίμῃσε λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ δώσῃ χρήματα εἰς
 ἐκεῖνον καὶ εἰς τὸν φαρμακοποιόν. Ἀλλ' ἐνῶ ἔβαινεν ἐπὶ
 τὰ χεῖρω καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι δι' ἔξο-
 δοτ ταφῆς ἀπληροῦντο 500 τοῦλάχιστον δραχμαί. «Δι' ὄνομα
 τοῦ Θεοῦ, ἔκραξε τότε ὁ φιλάργυρος, ὀγλήγωρα τρέξε δι' ἱα-
 τρὸν καὶ τοῦ δίδω ἓνα τῶν ἑκατὸν δώδεκα ἂν μὲ σώσῃ».

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ 1 ἀριθ. Γρίφου.

τ—εἰκὼν—ι—ῥμμα—ς—κέρας—ε!—ἡ—λίθοι
 νάτο—ν—φ...

τί κώνειο μᾶς κέρασε! ἡ λήθη νὰ τὸν φάει.

ΓΡΙΦΟΣ 2.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1878 τοῦ
 κ. Μ. Δ. Σεῖζάνη πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ
 τῆς Ἀθηναίδος.